

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cismădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază

Ademenirile rusesci.

II.

O confederațiune de state ortodoxe independente, în frunte cu Țarul, care e capul bisericii ortodoxe, și condusă de un sinod ecumenic, care se întrunește în fiesce-care an la Constantinopol; acesta e planul rusesc pentru reorganizarea Orientului.

Planul acesta nu e nici nou, nici necunoscut.

Încă sînt acum două sute de ani, când puterea Habsburgilor s'a stabilit definitiv în Ardeal, exista un asemenea plan.

În timpul negocierilor dela Carloveț oamenii de stat ai Austriei erau foarte preocupați, ca nu cumva Țarul să-și asigure prea multă înfrîurire asupra popoarelor din Orient, care sînt ortodoxe și astfel cu deosebire accesibile pentru înfrîurirea rusească.

Ear' la 27 August 1700, în timpul negocierilor privitoare la sfîntul moment, împăratul Leopold I. îi scrie comitelui Oettingen, marelui ambasador dela Constantinopol, să stăruie cu tot dinadinsul, ca locurile sfinte să rămână sub paza Franciscanilor, „și să nu fie cumva date sismaticilor greci, care se află sub protecțiunea Țarului de Moscva, care stăruie mereu asupra lor“ (und nicht etwa den griechischen Schismaticis unter Schutz des Czars von Moscau, wie man weiss, dass sie stark darum anhalten, eingegeben werden mögen.)

Încă acum două sute de ani dar' Țarul Rusiei se considera pe sine și era considerat și de alții drept protector al creștinilor ortodoxi din Orient.

De aceea noi Românii, care eram ortodoxi și, prin urmare socotiți drept un popor accesibil pentru înfrîurirea rusească, nu ne-am bucurat nici odată de încrederea deplină a oamenilor de stat din Austria.

Îndată însă după-puterea Habsburgilor s'a stabilit asupra unei părți din pământul locuit de Români, s'au și luat măsuri pentru despărțirea noastră de lumea ortodoxă.

S'au rupt, înainte de toate, legăturile pe care le avusem mai înainte cu metropolia Ungro-Vlachiei și, prin ea, cu patriarhia din Constantinopol. Apoi s'a făcut o încercare foarte hotărîtă de a ne scoate

din biserica ortodoxă, unindu-ne cu cea papală.

Cu această încercare se începe o epocă nouă în viața noastră națională.

Idea latinității poporului român a existat în toate timpurile; abia însă de aici înainte se lucrează cu premeditare pentru propagarea ei în mijlocul poporului român, abia de aici înainte se cultivă în inimile Românilor conștiința latinității și abia de aici înainte se trag consecințe din originea romană a poporului român.

Astfel se hotărăse direcțiunea întregii noastre dezvoltări moderne.

Întemeietorii culturii noastre moderne nu continuă lucrarea săvîrșită de predecesorii lor din Moldova și Muntenia, ci încep aici în Ardeal o lucrare cu totul nouă, care se poate considera ca o simplă propagare a culturii apusene, pe care o primiseră la Roma și la Viena. Și deși numai foarte puțini dintre Români au eșit din biserica ortodoxă, toți au primit în cele din urmă această cultură apuseană propagată din colegiul „de propaganda fide“ din Roma și toți au rupt în cele din urmă legăturile cu biserica ortodoxă.

Partea cea mare a Românilor din țările coroanei ungare, aproape două milioane de suflete, sînt ortodoxi în puterea cuvîntului și țin mult la ortodoxia lor. Ei însă nu mai au și nici că țin să aibă legături cu restul bisericii ortodoxe, de care se deosebesc, ca biserică națională română, atât prin organizarea lor, cât și prin cultura preoților lor, care e luată din țările apusene.

Românii de preste Carpați au cele mai frumoase tradițiuni, ca parte din biserica ortodoxă.

După căderea Constantinopolului Patriarhul ecumenic și-a aflat asilul în România, și timp de mai multe veacuri țările românești au fost adăpostitoare libertății ortodoxe și din bogățiile Românilor s'au susținut așezămintele bisericii ortodoxe din sfîntul munte, dela Constantinopol, dela Alexandria și din Ierusalim.

Cu toate aceste tradițiuni frumoase, România a rupt încetul cu încetul și ea legăturile cu biserica ortodoxă.

După-puterea s'a deșteptat și în România conștiința latinității poporului român și după-puterea apuseană a străbătut și în societatea română de preste Carpați, biserica ortodoxă cu așezămintele ei, cu spiritul ei oriental și cu preoțimea ei pre-

ocupată de idei rusesci ori pan-helenice au rămas ca un lucru străin, dacă nu chiar dușmănos în mijlocul poporului român. Numai astfel a putut Alexandru-vodă Cuza să facă secularizarea averilor mănăstiresci și numai astfel se poate explica lipsa de purtare de grije a oamenilor de stat ai României față cu așezămintele bisericesti ale țării lor și puțină importanța a preoților în statul român modern. N'au voit Românii ași în viață, ca biserica înstrăinată și conducătorii ei accesibili pentru înfrîuriri străine să aibă înfrîurire în statul român.

Abia astăzi, după-puterea biserica s'a emancipat de înfrîuririle „ortodoxe“, încep și oamenii de stat ai României a se preocupa de așezămintele bisericesti și de ridicarea clerului. Chiar și astăzi însă toate cercurile politice sînt de acord, că „poporul nu trebuie să li se dea prea multă putere“, — fiindcă ar pute să devină agenți străini și anume rusesci.

Numai oamenii de stat ai Ungariei, — totdeauna rău informați, — nu știu, se vede, că în timpul celor din urmă zece, cincisprezece ani în mai multe rînduri s'a făcut încercarea de a ridica un Român în scaunul patriarhal din Constantinopol și că aceia, care au zădărnicit aceste încercări, au fost tocmăi Români ei înșiși, care erau destul de chibzuiți, ca să nu rîvnească la gloria de a sta în fruntea bisericii orientale ca unelte ale unei mari puteri ortodoxe. Când au văzut deci, că încercările mereu se repetă, Români au rupt legăturile cu patriarhia din Constantinopol: ortodoxi au rămas, dar' biserica autochefală națională-română, gata de a primi cultura apuseană, pentru-puterea să o propage în lumea ortodoxă.

Astfel încetul cu încetul, prin o lucrare grea, îndelungată și urmată cu chibzuită Români toți s'au emancipat și și-a câștigat independența față cu lumea, de care sînt încongiurați. Deși tot ortodoxi, tot pravoslavnici, ei sînt eșiți de sub înfrîurirea Grecilor, eșiți de sub înfrîurirea Rușilor și pe din destul pregătiți, pentru-puterea să propage un nou spirit și să întemeieze o nouă viață în biserica orientală.

În aceasta lucrare grea și îndelungată, pentru care primele impulsii ni s'au dat din Viena și din Roma, și care pentru monarhia noastră și pentru poporul maghiar în deosebi numai priin-

ciosă poate să fie, noi Românii din țările coroanei ungare n'am avut adversari mai îndărjiți ca Maghiarii.

Cu Maghiarii am avut să ne luptăm, când voeam să deșteptăm și să întărim în popor conștiința latinității; în luptă cu dinșii s'a consolidat biserica națională română ortodoxă; în luptă cu dinșii propagăm cultura apuseană în mijlocul poporului român inaccesibil pentru înfrîuririle străine; în luptă cu dinșii își urmează până chiar și biserica română greco-catolică lucrarea culturală.

Ori-și-ce om cu judecată trebuie să rămână cuprins de uimire, când vede silințele, pe care și-le-au dat Maghiarii în timpul celor din urmă douăzeci de ani, ca să desorganizeze și să surpe biserica română întemeiată de metropolitul Andreiu. Căci, surpată odată biserica aceasta, cele aproape două milioane de Români ortodoxi cad ear' sub înfrîurirea lumii ortodoxe, de care abia încetul cu încetul au putut să se emancipeze. Li s'a impus creștinilor români ortodoxi drept cap bisericesc un om lipsit de vocațiune, care prin viața lui publică și privată jignesce sentimentele religioase ale creștinilor și astfel nu poate să-și câștige cuvenita iubire, cuvenita încredere, cuvenita autoritate, ca să poată conduce în toate împrejurările biserica, căreia i-s'a impus. Căci guvernul a voit și vrea să facă din arhieriei și din preoții agenți politici puși în serviciul său. Ei, bine! — aceia, care se deprind a fi agenți politici, pot mîne să fie și agenții altcuiva. Și cu cât mai înfrîstătoare e decadența bisericii române ortodoxe și cu cât mai indifereente se arată cercurile hotărîtoare din monarhia noastră față cu această decadență, cu atât mai virtos li se impune Românilor ortodoxi sentimentul, că mîntuirea numai dela lumea ortodoxă au să și-o aștepte. — Și înzadar vom combate noi acest sentiment, dacă nimeni nu ne ajută să-l combatem.

Elementele conducătoare ale poporului român și-au dat în timp de un secol și își dau și astăzi multă silință, ca să fe-rească pe poporul român de ori-și-ce înfrîurire străină. Și dacă ar fi ca în ziua de grea încercare să easă la iveală, că toate silințele lor zadarnice au fost, vina va căde asupra acelora, care le fac viața nesuferită, pe când ar trebui să le dea mîna de ajutor, vina va căde asupra

Foița „Tribunei“.

Roma învinsă.

— Tragedie în V acte. —

De Alexandru Parodi.

Traducere de I. L. Caragiali.

(Urmare.)

Actul II.

(Tinda Templului Vestei.)

Scena I.

Fabiu, Eniu.

Eniu (întrînd după Fabiu.)

Cum? preste pragul sacru al templului putem să trecem? Oare Vesta ne 'ngăduie? Mă tem că fruntea celor șese fecioare prea curate Vom face să roșească.

Fabiu.

Aci putem străbate.

N'ai teamă, Eniu.

Eniu.

Templul acesta, mi s'a ȃis,

Că este totdeauna și tuturor închis.

Fabiu.

Da; însă nu și tinda. În locurile-aceste

E'n voe fiecine să între. Tinda este,

Cât ține ziua numai, deschisă tuturor.

Eniu.

Dar' când apune ziua?

Fabiu.

De lege călcător

E ceta ce pătrunde aici chiar.

Eniu.

Și cine

De lege nu ascultă?

Fabiu.

Să peară se cuvine.

— De legile lui Numa, cum veđ, n'ai auđit.

Eniu.

Ba da; cu toate ăstea, deși 'mi-s'a vorbit, Pe coastele Calabrei, de legile lui Numa, De datinile Vestei, fiindcă pîn' acuma, Străin mă afl'u 'n Roma, — doresc a te 'ntreba, Ceva. Am voe, Fabiu?

Fabiu (binevoitor.)

Fără 'ndoală, da!

Eniu.

Voiu spune, poate, lucruri ce Roma nu le scie.

Fabiu.

Se ȃice că poeții, cu mîntea lor cea vie, A veacurilor beznă adesea risipesc Și limpede cu gîndul în viitor cetesc; Ear' visul, călăuză isteăță, se mîndrește Că, premergînd ideii, istoria vestese, Vorbesce-mi așadară; te-ascult fiindcă sper, Că noi avem în Eniu un viitor Omer.

Eniu.

Adevărat că Roma, credința 'n loc de-a-și pune În arme, nizuesce la cer, la vr'o minune? Că, spre ocară celor ce sîngele și-au dat La Canne vitejese, bîtrîni din Senat,

De-a oștilor peire, găsiră toți cu cale Năpaste să arunce pe una din Vestale?

Fabiu (grav.)

Adevărat!

Eniu.

Că Luciu îndată va sosi

Dreptate la năpaste să caute-a găsi?

Fabiu.

Adevărat!

Eniu.

Ca dacă se prinde vinovata, Setos de jertfe, aprig, pontificele-e gata, Urmînd străvechea lege și datinele ei, De viuă s'o 'ngroape spre a cinsti pe ȃei?

Fabiu.

Așa e, vai!

Eniu.

Suspînul acesta dovedese,

Că glasul de părinte în inimă-ți vorbesce:

Copila 'ți-e Vestală, cum sciu.

Fabiu.

Te-ai înșelat,

Căci tatăl ei, sêrmanul, de mult a răposat:

Eram cu dînsul frate. Crescîndu-o de mică

'I-am fost ca și părinte.

Eniu.

Nu tremuri că se poate?...

Fabiu.

Să tremur pentru ea!

Ocară 'i-aș aduce. Cunosc pe fiica mea În de-ajuns; de dînsa n'am teamă nici odată, Căci neamul nostru poartă un nume fără pată.

Eniu.

Da. Mîndră de-al ei nume, pe el s'a sprijinit:

La glasul datoriei ispita a perit!

Dar' alta — fără sprijin, o biată părăsită

Căđu cu trup și suflet, învinsă de ispită.

Și s'o 'ngroape viuă! Și nu vei face tot

De cruda ei osîndă s'o mîntui?

Fabiu.

Eu nu pot

Decât a mă supune la lege.

Eniu.

Roma dară

Îngăduie asupră-'i această grea ocară:

Un preot s'o mînjească cu jertfe omenesci!

Fabiu.

Dreptatea cere plata păcatului. Voesci

Un neam întreg să peară în loc de-o vinovată?

Nu! ȃei vor spăsi: să moară!

Eniu.

Nici odată!

Asemenea prinoase primite nu's în cer,

Și nu le vrea dreptatea, și ȃei nu le cer!

Dar cine'i Vesta ceea? ce templu e acesta

În care chiar copiii vi'i duceți jertfă?

Fabiu.

Vesta —

E patria, e focul din cer. Pe-al ei altar,

Ascuns în taină, Roma păstrează sfîntul dar.

Locaș de mîntuiri și pavăză cerească,

Aicea ni se ține virtutea strămoșească. —

În piepturi vestejite de patimi n'a stătut

O inimă bărbată când-va să fi bătut;

Maghiarilor, care-i provoacă pe Români, îi asupresc, îi batjocoresc la toate ocaziunile, îi îndârjesc și-i mână la desperațiune, — asupra Maghiarilor va căde vina și asupra celor ce-i lasă să continue această politică nesocotită a lor.

Societatea română cultă va face toate opintirile, ca să ducă masele poporului român în direcțiunea indicată de ea, dar, nici de dragul Maghiarilor nici de dragul Rușilor, Români nu se vor desbina, ci așa ori așa, în ceasul hotărâtor vor merge cu toții împreună, ori „opinca“ alături cu „Vladica“, ori „Vădica“, alături cu „opinca“.

„L'Autriche Slave et Roumaine“ este titlul unui nou dijar francez, apărut în Paris. Din primii doi numeri, pe care i-am primit, ni se produce impresiunea, că noul dijar este organul partidului austriac, care stăruie pentru consolidarea monarhiei noastre pe baza principiului „*Justitia erga omnes nationes est fundamentum Austriae*“; pe care și l-a luat drept devisa. Dijarul e deci ostil față cu Maghiarii, care au slăbit monarhia și au aruncat-o în brațele Germaniei și stăruie pentru alianța Franței cu monarhia noastră reorganizată în sens egalitar.

Regenerațiunea Ungariei (Die Regeneration Ungarns) e titlul unei broșuri germane apărute de curând la Budapesta, în editura A. Tietz, asupra actualiei stări de lucruri din regatul ungar. Autorul, „Peregrinus“ stăruie pe baza ideilor emise de Stefan Széchenyi, ca să fie respectată limba fieșce-cărui popor din regatul ungar și că nici un cetățean al regatului ungar să nu fie persecutat pentru-că ține la naționalitatea sa, de oare-ce numai astfel se poate consolida statul ungar.

Din delegațiuni.

Delegațiunea austriacă și-a ținut ultima ședință la 20 l. c. Președintele comunică înainte de toate mulțumita Maiestății Sale pentru felicitările ce i-s-au adus cu prilegiul onomastice Sale, după ceea-ce referenții constatază, că conclusele ambelor delegațiuni consună întru toate.

Ministrul de externe contele Kálnoky își exprimă apoi în numele Maiestății Sale mulțumita și deosebita sa recunoștință pentru patriotica aplicare spre jertfe și devotamentul delegațiunii, precum și cea mai călduroasă mulțumită a guvernului pentru încrederea ce i-s-a dat.

Contele Kinsky mulțumi președintelui, contelui Reverteza; cel din urmă ilustră în discursul seu final prestările delegațiunii și apoi continuă: „Delegațiunea aproabă în deplină convingere țintele pacifice ale politicii noastre externe și prin aceasta exprimă hotărât și lămurit, că Austria vooese pacea, dar o pace cu cinste, prin urmare fără de a-și jertfi destinele pentru voința altuia, mai departe o ținere neclintită la principiile dreptului internațional și la credința cătră tractate. Fructele păcii le vedem înainte de toate în Bosnia și Erțegovina, unde curentul de veacuri uitat „drept“

a ajuns de nou la valoare și pentru-că încă n'a sosit timpul, ca să ne fi putut bucura de posesiunea păcii, fără de a o privi de înarmată, delegațiunea s'a supus necesității silitoare, de a aduce jertfe; poporațiunea poate, sub scutul armatei bine înarmate, să se dee fără grije lucrării pacifice“

După acestea ședința s'a închis sub urale entusiasmice pentru Maiestatea Sa.

Delegațiunea ungară și-a ținut a șeptea ședință plenară de asemenea la 20 l. c. În această ședință vice-președintele contele Ludovic Tisza a adus la cunoștință, că președintele cardinalul Haynald s'a însătoșat întru atâta, că Marți va pute însuși prezidia și ține discursul de închidere.

După-ce comisiunea de nuncii a raportat, că conclusele ambelor delegațiuni consună întru toate, s'au cetit și aprobat conclusele ce s'ânta se prezenta Maiestății Sale spre sancționare. Promulgarea concluseror ce au a se sancționa se va face în ședința finală de aqi.

Din dieta croată.

În ședința dela 18 Noemvrie, banul Croației invitat pe toți membrii dietei, ca se iee parte la sêrbătoare și la toate ceremoniile solemnele cu ocaziunea onomastice Maiestății Sale. Deputatul Pisacsics se ridică imediat și obiecționează: Președintele e dator să apere pe toți deputații, să-i ocrotească fără deosebire de partid. În ultima ședință totuși s'a exprimat președintele, că mulți deputați au intrat în dietă cu de-a sila: eu am cerut pentru aceste cuvinte o declarare; cu toate acestea președintele mi-a ăis: „Dacă d-ta ai intrat în dietă cu puterea, nu pretinde ca și alții se mai între ca d-ta“. Eu am privit aceasta ca o vătămare personală și am provocat pe president, ca ori se-și retragă cuvintele ori să le clarifice prin motivare, la cas contrar eu cer satisfacțiune într'un mod corespunzător onoarei mele. Președintele: După-ce raportul stenografic nu conține nimic despre o excusare din partea d-tale, eu nu-mi pot retrage cuvintele. Eu n'am avut intenția să vatăm pe Pisacsics, am voit să-i atrag numai atențiunea. Pisacsics se mulțumesc cu aceasta și astfel afacerea între el și president e încheiată. Referatul concluseror budgetului, Dr. Eggersdorfer, introduce desbaterile budgetului cu o vorbire. El împarte spesele țerii în două părți: cari sânt condiționate de legi și dispozițiuni, și cari sânt create după măsura puterilor financiale ale țerii. Amânarea desbaterii budgetului până la înnoirea echilibrului financiar, după-cum potfesece opoziția, nu se poate întempla, deoarece prin supozițiunile budgetului nu se vor altera relațiunile financiale de loc. Șeful de secțiune, Stancovics, leagă de vorbirea referentului un expozeu asupra venitorilor și speselor țerii. Guvernul va aduce cât de încurând un proiect de lege asupra amânării provisorice pe un an a compensațiunii financiale, și prin asta va forma baza legală a budgetului. Brlicis refuză budgetul în numele opozițiunii moderate. Spune, că el e prieten al uniunii onorifice, în politică nici când nu dă preț pe iubirea popoarelor. Legătura dintre Croația și Ungaria se bazează numai pe comunitatea intereselor; Ungaria trebuie se dee Croaților prelungă constituțiune și libertatea, care este o con-

dițiune principală a existenței croate, trebuie se garanteze pretensiunile intereselor materiale ale Croaților. Dar' nici una nici alta nu se implinesc. Am rusch refuză tot ca Brlicis budgetul, de oare-ce considerațiunile cuvenite nu se află nici în budgetul statului, nici în preliminariile autonome. Vorbitorul se îndoesce în corectitatea cifrelor budgetului Ungariei, de oare-ce, după-cum a arătat și redactorul dijarului „Pester Lloyd“, activul de 147 milioane e fictiv numai și are să ese din budget. Oratorul în urmă poftesce, ca omul de stat Tisza să poată ajunge la regularea finanelor Ungariei. Preotul Bucar: Majoritatea ne privește pe noi ca pe nisce oameni fără caracter, rebeli mișei; ce se ține de onoarea mea însă, eu nu vreau preferința nimănui, chiar nici a conducătorului majorității. Majoritatea persecută pe tot insul, care e contrar ideilor de stat maghiar; pe sêrmanul Starcevic voi l-ași judecat. Asta e politica răsbunării, care e cu atâta mai mișească, cu cât voi lingeți mâinile puternicilor țării. Eu aș putea să fac alusiune la mulți ticăloși dintre noi. (Contra-dicieri energice: Oho! Iosipovics: Pfu!) Rasicis: Așa vorbesce un preot! Președintele opresce vorbitorului cuvântul. După-ce Pisacsics a vorbit de nou în contra budgetului, președintele a declarat desbaterile generală a budgetului de închisă.

O serbare la Peleş.

Marți, 3 Noemvrie, a 18-a aniversare a căsătoriei MM. LL. regele și regina României, dl Dimitrie Sturdza, ministrul cultelor și al instrucțiunii publice, care venise la Sinaia din ajun, însărcinat fiind din partea consiliului de ministri, a prezenta Maiestăților Lor un foarte frumos buchet de flori, rostindu-le și următoarea cuvântare:

Sire,
Doamnă,

Dumneșeu atotputernicul, care îndreptează pașii omenesci și regulează destinele popoarelor, a revêrsat asupra României toate harurile sale, — dându-ne un rege, care prin înțelepciune a înființat regatul român și prin vitejie a întărit patria, — dându-ne o regină, care strălucesc nu numai prin virtuți, ci prin geniul ei propriu — făcând ca prin suveranii nostri numele României să fie pronunțat pretutindeni cu onoare și respect.

Consiliul de ministri m'a însărcinat se depun în această zi de sêrbătoare la picioarele tronului Maiestăților Voastre felicitările sale cele mai respectuoase și să ve urez cu țeara întreagă ani mulți și fericiti pe tronul regal al României, pe care l-ați întemeiat pe credință și iubire!

Maiestățile Lor au mulțumit într'un mod foarte călduros d-lui ministru Sturdza, însărcinându-l totdeodată a arăta întregului consiliu de ministri, cât au fost de adănc mișcați, primind urările lor la aniversarea acestei zile, care este atât de scumpă în viața Lor; apoi convorbiră mai mult timp cu dl ministru Sturdza, reținându-l și la dejun, la care au luat parte dl V. Alexandri, ministrul țerii la Paris, dl colonel N. Bibescu, vice-președinte al senatului, dl D. Moruzzi, prefectul poliției capitalei, dl Lecomte du Nouy, dl general Greceanu, prefectul palatului, și mai multe alte persoane.

Masa era foarte frumos împodobită cu flori, verdeață și o fântână improvizată care arunca apă.

Pe la sfîrșitul dejunului, dl ministru Sturdza a ridicat următorul toast:

Sire,
Doamnă,

Se spunea, din timpuri străvechi, că o comoră de aurul cel mai fin, împodobită cu petrele cele mai scumpe se afla afundată foarte adânc în fundurile Rinului. Se spunea, că această comoră era neprețuită, și că cine o va scoate la lumină și-și va însuși-o, acela va fi puternic și fericit. Nu se știe dacă cineva vre-odată a aflat acea comoră.

Ceea-ce e sigur însă, este că Românii posed astăzi o comoră a lor proprie, cu mult mai scumpă și mai neprețuită decât aceea, de care vorbesc timpurile trecute. Sigur e, că ei posed o comoră viuă și neprețuită, vedită de ochii tuturor. Sigur e, că la vederea acestei comori inimile noastre cresc, se întăresc și se oțlesc. Sigur e, că acea comoră din acest mărț castel răspândește asupra întregului popor mărire și fericire. Sigur e, că nici odată și nicăiri comoră mai scumpă nu a fost păstrată decât aceea, pe care o păstrează castelul Peleş în suveranii nostri mult iubiți.

Să ne permiteți deci, Sire și Doamnă, să bem cu toți din toată inima în sănătatea Maiestăților Voastre, ca să domniți mulți și nenumărați ani, reînoid și măbind în fiecare an fericirea și puterea acestui frumos regat!

Să trăiți la mulți ani!

După aceea dl V. Alexandri închină în sănătatea Maiestăților Lor, cetind și următoarea poesie intitulată:

Urarea Peleşului.

Dintre oaspeții de frunte
Cel mai dragălaș, mai mic
Eu, copil viu de munte
Salt pe masă și Vê țic:

Tu Regină și Tu Rege
Vê închin al meu prinos:
Tot ce dorul meu culege
De sub cer mai prețios.

Fală, flori și fericire,
Zimbetul lui Dumneșeu,
A poporului iubire,
Traiu lung după gândul meu.

Tu cu mâna Ți vitejească,
Tu cu-o mână de minuni
Pentru țeara românească
Împletit-ați mari cununi.

Amândoi sânteți de-o seamă,
Amândoi Vê completați,
Tu părinte și Tu mamă
A vitejilor bărbați:

Bunurile îmbeșugate
Din cer cadă pe-amândoi.
Noi cu suflete curate,
Dregem astăzi pentru Voi.

Cu ocazia acestei zile, Maiestățile Lor au primit numeroase telegrame de felicitare din mai multe părți ale țerii, conținând nouă dovești de iubire și devotament.

Această aniversare a căsătoriei s'a petrecut de Maiestățile Lor la Sinaia în modul cel mai plăcut, pe un timp foarte frumos, în castelul Peleş, locașul mult iubit al suveranilor nostri.

Correspondențe particulare

ale „Tribunei“.

Brașov, 7/14 Noemvrie.

Articolul d-voastre din numărul de Joi a făcut o indescritibilă impresiune asupra societății celei sănătoase române de aici. Ne-a adus aminte acel articol, că tot mai sânt oameni cu inimă românească, oameni cari fără de preocupățiune de interese mteschine particulare, se gândesc și la fatalitățile noastre. Speranța, că nu vom rămâne înfundați cum ni se părea, că sântem de vre-o cinci șese luni încoace, a început a încolți în inimile noastre ale Românilor brașoveni. Ce-i drept, ilasiuni mari nu ne facem nici acum. Am pățit prea multe noi Români din Brașov, ca să ne dăm pradă ilusiunilor. Dar' și când am fi aplicați să ne dăm, îndrăsneala Grecilor nu ne lasă, ne bagă minți în capete și ne face se fim trezi.

D-voastră le-ați contestat Grecilor originea. Se poate, că în privința originii veți ave dreptate, nu însă și în privința năravului. În privința năravului Grecii nostri sânt greci, sânt chiar fanarioți, *comme il faut*. Vê rugăm dar', nu le mai contestați acea „nobilă“ viță, căci ținând noi la neamul nostru românesc, n'am vrea să știe lumea, că pot fi și Români atât de decăduți în sentimente, încât se facă ce fac acești „Greci“ cu ospitalii lor frați. Sânt oameni prea lipiți de interes lăcomesc. Ori-ce Român cum se cade trebuie să se rușineze de ei, mai

Căci laurul nu cresce în bălțile spurcate,
Și lumea nu se nchină la arme necurate.
Aci e Vesta, Eniu: în față' să te pleci!
Aci străluce steaua Romanilor de veci,
Aci se află nchisă a patriei comoră!
Acel ce ne mănjesce altaru'i sfânt — se moară!

Eniu.

Deși mă minunează cuvintele ce'mi spui,
Ca tine nu pot crede.

Fabiu.

De mult, din țeara lui,
Troada cea vestită, pribeagul de Enea
Italiai aduse credința și schintea
Deiței Vesta, care se află mai presus
Ca Deii toți — a lumii vâpae.

Eniu

Mi s'a spus
Și știu, că Vesta fuse regină muritoare,
Lui Jupiter străbună. Dar Jupiter ce'i oare?
Vêzduch ce nu s'apucă, e aer, este vânt —
Sau poate, cine știe! un chiar deșert cuvânt!

Fabiu.

E vânt, e aer, Eniu, e viață și lumină;
E binele, țaria; virtutea i-se nchină;
Domnește peste veacuri și e nemărginit;
În el e tot, și totul e fără de sfîrșit.
Zadarnic stă mprotivă'i furnica omenească,
El e atotputernic în slava lui cerească.

Eniu.

E binele, virtutea — și voi, ca s'el cinstiți,
Osânda unei biete femei îi pregătiți?

Ucideți o femeie — de sila cui? Un rege
De veacuri mort vê cere așa cruțimi? O lege
Barbară? Obiceul străbun? Dar — a greși
Mereu și fără seamă e legea minții? Și
Mai sânt bărbați să creadă, că numai prin minune,
Prin moarte de-o femeie, pământul vor supune?
Atuncea — dacă nu e dușmanul ne'mpăcat
Acela ce vê pierde, ci numai un păcat,
Și Roma își impută primejdiile sale
La vina nchipuită a unei din Vestale —
Emiliu decât Varron nu fuse mai isteț:
Viteazul și fugarul au tot același preț.
— La ce mai faceți arme? La ce mai stringeți
gloate,

Când moartea păcătoasei vê mântue de toate?
O pavéză putinte mormântul ei va fi;
În el vrăjmașul aprig peire va găși.
— În vremele de astăzi, Camile, dormi în pace!
Isprăvile mărețe un preot le va face.

Fabiu.

Prin moartea vinovatei, norocul vom schimba:
Vom prinde răspuțere, credința ne-o va da.
Sciindu-se cu Deii, oștirile romane
Măcel cumplit vor face în gloatele dușmane:
În flacăra credinții un suflet oșelit
Nu este prin nimica de nimeni biruit.

Eniu.

Așa; la voi credința în jertfe nizuesce;
A omului viață nimic se socotesce.

Fabiu.

Vai!

Eniu.

Fabiu, creș, așa e și nu mă mprotivesc;
În numele virtuții voi însă să-ți vorbesc.
A ta e datoria, viteaz cu suflet mare,
Să surpi aceste datini, aceste legi barbare,
Nevrednice de oameni, nevrednice de Deii!

Fabiu.

Ori-ce popor
S'aducă cinstele legii străbune e dator

Eniu.

Gândeam, că să te nduplec . . .

Fabiu.

Pui multă stăruință
Să mântui pe Vestală: îți este cunoștință?
O scii cumva?

Eniu.

Nu; însă, ca om, pe cât putui
Pe om am vrut să-l apăr. Zadarnic! Tu îmi spui
De patrie, de Roma . . .

Fabiu.

Așa mai sus de toate
E patria.

Eniu (aprinzându-se.)

E omul. Dar-dacă nu se poate
Să schimbă a ta credință, atuncea voi să fug
Din aste locuri, unde prin jertfe și prin rug,
În templuri, se aduce la Deii închinăciune.
— Aceste adevăruri voeam a țile spune.
Am spus ce mi stă pe suflet; acum, fă ce vrei,
Și cerul să-ți trimită povață dela Deii.

(Va urma.)

(iese.)

ales după ce a mai resuflat dela dînşii, că ei, pentru-ca să fie susţinuţi ca posesori exclusivi în averea dăruită de familia Brancoveanu pentru scopuri filantropice, bisericii gr.-or. din cetatea Braşovului, şi Maghiari au promis că se vor face. Halal de ei! Maghiari şi așa n'au fost încă! Grecii noştri de altminteri au avut tovarăşi şi modeluri, mai cu seamă în cei-ce se făcuseră stăpâni preste mănăstirile „închinată“ în România. Tovarăşilor lor li s'a ciontat nasul. Ai noştri sînt mai norocoşi, că au dat de aliaşi mai buni ca cei din România, în stăpînitorii noştri actuali. Norocul lor trebuie că-i face şi deosebit îndrăzneţi; dela câştigarea procesului din urmă mai ales.

Calitatea îndrănelii au dezvoltat-o într'un mod neajuns până aci, faţă de Metropolitul Miron, în fală spun, că Metropolitul s'a rugat de ei să lase baremi şi pe Români în biserică din cetate, dar' ei au răspuns că nu. Un Român de cei din aderenţi puşini de aici ai Metropolitului Miron, umblând se infunde pe grecul, care se fudulea, îi dîse Grecului, că are Metropolitul putere să ve pună dreptul vostru câştigat în magazia cu mobilele stricate. „Cât va fi Miron Metropolit nu ne pasă“ — a răspuns Grecul. „Cine-i Miron? care tremură şi înaintea unei patrule de gendarmi!“

Şi Grecul naibii n'a vorbit fără pic de simbură. Metropolitul Miron şi când a fost la Arpatac a trebuit să înghiţă noduri, care pentru un bărbat de poziţia lui nu sînt tocmai măgulitoare. Metropolitul Miron este şi consilier intim al Maiestăţii Sale. Un comite suprem sau locuitorul lui, când vine o persoană de astfel de poziţie într'un comitat mai îndepărtat, ar trebui să o onoreze cu vizită. Pe aici circula vorba, că era să se facă de-a îndoaşelea, să meargă Metropolitul la Săngeorgiu. Dacă n'a venit muntele la Mahomed, era să meargă Mahomed la munte. Hapul avé să fie amar de tot, dacă s'ar fi dus. Comitele era dus de acasă cu locuitorul lui. Avea dreptate dar' Grecul când dîcea, că nu le pasă de Metropolitul Miron, dacă un comite suprem are așa de puşină diferenţă de dînsul cu toate, că vorba este de un consilier intim.

Poate că comitele n'a avut intenţiunea se blameze pe metropolitul Miron. Lipsă de diferenţă însă este, şi lipsa aceasta o vîră unii alţii prea lesne ca pureci în urechile oamenilor. Să nu te miri dacă se află mulţi, care dîc, că după o păjanie așa de afrontătoare, la ce păcate a mai venit şi la Braşov, să se expună la un refuz așa de brusce cum a fost al Grecilor de aici?

Lîngă tragic nu lipsese comicul. Se vorbeşte, din om în om, de o visitaţiune hazlie canonică. Metropolitul Miron, se dîce, că dela Arpatac a plecat singur, pe inserate la Rod şi a ajuns acolo, după ce întunecase. Ce era de făcut, ca visitaţiune totuşi să se facă? S'a procurat un felinar şi s'a făcut visitaţiune cu felinarul. Impresiunea care a făcut visitaţiunea cu felinarul asupra fiilor sufleteşti, se vede din modul cum se povestesc despre dînsa.

Nu mai cât comicul acesta în noi Braşovenii tot nu stîrnesce veselie. Noi aceşti de aici tot rămânem cu beleaua grecească pe cap.

Mai daţi-ne d-voastră vre-o mîngăiere, însă mîngăiere, care să ne deschidă calea la un sfîrşit mai bun ca cel, la care ne aflăm ajunşi, când ne vedem scoşi din biserică. Faceţi ca speranţa încolţită se nu vestejească, dar' se aducă roade înveselitoare. Români din Braşov, credem, că le merită.

Racoviţa, 18 Noemvrie 1887.

La corespondenţa din Racoviţa cu datul 24 Octomvrie aparută în Nr. 238 al ziarului „Tribuna“ află necesitatea de a face următoarele reflexiuni:

De şi la meritele ce 'mi-le ascrie corespondentul din Racoviţa în acurarea averii bisericesci amintesc în general despre inteligenţa din Racoviţa, eară numele acelor persoane îl retace, cu care eu ca preot nu pot consimţi, de oare-ce merită acei bărbaţi zeloşi pentru S. Biserică a fi amintiţi în persoană, ca unii ce cu mare abnegaţiune a intereselor sale m'au sprijinit în toate afacerile bisericesci.

Spre lîniscirea sufletească a acelor membri inteligenţi — ce pot presupune, că vor fi jigniţi în lîniscirea lor sufletească — îmi ţin de datorinţa spirituală a le da tributul meritat după ostenele ce le-a pus alătura cu mine pentru Sionul Domnului şi a da numele onorabile în publicitate.

Dintre bărbaţii inteligenţi din Racoviţa ce se mai bucură încă de viaţă, şi care întru toate au fost sprijinul puternic în afacerile bisericesci, locul prim îl ocupă onoratul domn Ioane Maceariu, de prezente notar comunal în Apoldul-inferior, cu acest bărbat, cât au funcţionat ca notar cercual în Racoviţa am pus baza fondului bisericesc din Racoviţa, cu dînsul am înmulţit averea

bisericescă, pentru care faţă cu un popor ce pe atunci nici idee n'avea despre înmulţirea fondului bisericesc — au suferit multe neplăceri alătura cu mine.

Nu mai puşin merită a fi amintit şi numele d-lui curator primar în activitate Ioane Trif, care în calitate de administrator al averii bisericesci în decurs de 8 ani, a dezvoltat cea mai mare activitate şi exactitate, un model între curatorii bisericesci din protopiatul greco-catolic al Sibiului. Tot asemenea activitate a dezvoltat faţă de prosperarea averii bisericesci şi on. domn Iosif Maieran curator secundar şi oficiant de carantină pensionat, şi cu deosebire în perioada de clădire a bisericii, au asistat şi de şi pre lîngă clădire şi în giurul lucrătorilor de şi; dînsul cu postpunerea intereselor sale economice au purtat şi listele preste sarcinile împărţite poporului la clădire.

Nu mai puşină laudă merită şi membrii reprezentanţei bisericesci şi comunale precum şi tot poporul din Racoviţa, cari fără şovăire 'şi-au purtat sarcina impusă, ba unii în timp de lipsă a purtat sarcini duple, numai ca se nu stagneze clădirea bisericii.

Cu datul pentru aşedarea petrii fundamentale poate că au comis corespondentul o eroare de penă, de oare-ce aceea s'a aşedat în 6 Septemvrie, şi nu în 26 Septemvrie a. c.

Petru Florian,
paroch gr.-cat.

Cronică.

Monarchul nostru a plecat alaltăieri dela Viena cu destinaţiune spre Gödöllő, unde va şedé numai câteva zile.

Noul căpitan al gardei unguresci, în locul decedatului general de cavalerie Fratricsevics, va fi, după-cum se raportează din Viena, adlatul comandantului suprem de honveđi, generalul de cavalerie cavalier Graef de Libloy. Drept succesor al acestuia în comanda supremă de honveđi, se numeşte comandantul diviziei de trupe c. reg. Nr. 4 din Brünn, F.M.L. baron Szvetenay de Nagy-Ohay. Ciudat lucru, că pentru acest post din urmă nu se află honveđi, ci trebuie să se recurgă la un general din armata comună.

Maghiarii, care ar fi voit să scape de „Croatul de curte“ Pejacevics, îl aducea pe acesta în combinaţiune cu postul de căpitan al gardei. Dar' eată ce sorie în această privinţă „Fremdenblatt“, organul ministerului nostru de externe: „In acele cercuri, care sînt în stare să preţuească distinsa poziţie ce o ocupă contele Pejacevics atît în armată, cât şi în actuala lui aplicare, nu mai poate exista nici cea mai mică îndoaială, că lui nici pe departe nu 'i-se va da un post de repaus, precum e şi acela al unui căpitan de gardă, şi că isvorul, din care s'a născut această împărţăşire, e foarte nebuzit.“

DI Tit Bud, paroch în Şugatag şi protopopul tractului Mara s'a denumit din partea Ven. Consistor din Gherla de administratorul oficiului vicarial din Marmăria.

Sfîntirea bisericii din Gura-riului. Din Gura-riului ni se scrie: Astădi a fost o şi de adevărată sîrbătoare pentru poporul nostru din Gura-riului. Astădi s'a sîrşit sfîntirea noii biserici gr.-or., care după multe ostenele şi jertfe în fine s'a terminat în anul acesta. La actul sfîntirii acestei noii biserici au participat o mulţime de oaspeţi din afară. Ađi după 9 oare s'a început serviciul divin şi s'au mutat relicele sfîntilor din localul vechiu în biserică cea nouă. Actul sfîntirii a durat până la 12 oare. La această solemnitate au asistat toţi oaspeţii veniţi din afară, apoi întreg poporul din loc şi foarte mulţi din comunele vecine. După terminarea actului sfîntirii Inalt Preasfinţia Sa a ţinut o vorbire cătră credincioşi, lăudându-le zelul întru ridicarea acestui sf. locaş şi îndemnându-i să păstreze şi cultiveze şi de aci înainte virtuţile creştinesci: iubirea, nădejdea şi credinţa. După aceea s'a oficiat prima liturghie în această biserică. Amintesc la acest loc, că între preoţii oficanţi am observat şi pe dl archimandrit din Macedonia, Veniamin Popescu. Cântările liturgice le-a executat într'un mod excelent corul dlui Dima. Serviciul divin s'a terminat abia pe la 2 oare. Poporul a stat până în sfîrşit în biserică; ear' după terminarea serviciului divin s'au dus oaspeţii dimpreună cu fruntaşii şi conducătorii poporului la o masă comună. În decursul mesii s'au ridicat mai multe toast. La 7 oare ridicându-se masa, partea cea mai mare a oaspeţilor a plecat la ale lor, ear' poporul de aici va păstra încă mult suvenirul festivităţii de ađi. Despre actul sfîntirii s'a făcut şi un document, care se păstrează în biserică şi pe care afară de preoţii fungenţi, 'l-au subscris aproape toţi oaspeţii. Bucuria, ce se cetea de pe faţa credincioşilor, era mare, vedîndu-şi dorul inimii lor împlinit. Biserica aceasta este o adevărată podoabă a comunii Gura-riului.

Regularea Dunării la Porţile de fier. În privinţa regulării Dunării la Porţile de fier corespondentul „Românului“ din Viena comunică următoarele: Aflu, că guvernul austro-ungar s'a declarat gata a garanta plata dobînzilor capitalului necesar de douăspredece milioane florini şi că un consorţiu de financiar, cu casa Rothschild în cap, va intra în deliberaţiune cu compania privilegiată de navigaţiunea dunăreană, ca cea mai de-a dreptul interesată în ces-

tiune. Forma financiară de executare va fi creaţiunea unei societăţi cu un capital de douăspredece milioane florini destinat la refundarea cheltuielilor de pregulare, a căru fructificare se va face prin relevarea unei taxe de navigaţiune, la care tratatul dela Berlin autorisă pe Austro-Ungaria. Se dîce, că dl Tisza, care până în cele din urmă s'a tot opus la această nouă sarcină, ar fi dat în fine consentimentul seu, ca Ungaria să ia asupra-şi partea sa de garanţie a dobînzilor, fără de care această lucrare atît de importantă pentru interesele comerciale, ar fi rămas financiar nerealisabilă, deşi constituie o obligaţiune internaţională.

Protest contra impositului unguresc de transport. Ridicarea dării de transport unguresc dela 3 la 5 percente, care din 1 Iulie 1888 va intra în vigoare de lege, a făcut mult sgomot şi a dat multă materie de cugetare oamenilor, întru cât adecă să tractează de comunicaţiunea pe Dunăre. Mai multe societăţi unguresci de navigare au aşternut o petiţiune dietei ungare, în care au declarat, că acest imposit e costisitor atît din punct de vedere economic cât şi din punct de vedere al clătînării convenţiunii internaţionale. În Bavaria se fac deja paşi, ca această întrebare să se deslege pe cale diplomatică. Camera comercială bavareză a ridicat protest contra noului imposit si a predat totodată o rugare guvernului bavarez, ca să facă acest protest să aibă valoare. Camera comercială face amintire de articolul 19 şi 20 din actul dunărean, care s'a încheiat în 1858 între Austria, Bavaria, Turcia şi Württemberg şi declară, că acest imposit de transport, întru cât se extinde asupra comunicaţiunii cu străinătatea şi în special cu Bavaria, se poate privi ca imposit nelegal şi pe baza actului dunărean din 1858, nu se poate nici decăt ridica impositul dela 3 la 5 percente. Îndată după publicarea ridicării acestui imposit, a protestat în mod energic chiar şi consulul general german din Budapesta; la ce rezultat a ajuns nu se scie. După atâte proteste vom vedé ce va face guvernul maghiar.

Poetul Eminescu, despre care cu neşpusă mulţumire sîntem informaţi, că se află mai bine, — a primit ajutoare însemnate dela fraţii noştri bucovineni.

DI Alexandru Ciurecu desminte printr'o scrisoare adresată ziarului „L'Indépendance Roumaine“ sgomotul, că decretul, prin care dînsul a fost expulsat, s'ar fi revocat de guvernul României.

Efectul visitei Ţarului în Berlin asupra Cechilor. „Politik“ aduce un comunicat, prin care signalisează o întoarcere a Cechilor vechi în cestiunea bulgară. Comunicatul exprimă deplinul acord al delegaţilor cehi cu politica lui Kálnoky faţă cu Sîrbii şi Bulgarii şi observă privitor la cea din urmă: noi dăm expresiune întimei dorinţe, ca mult cercatul popor bulgar să-şi aplaneze afacerile sale interne în interesul poporului, al ordinii şi al consolidării, după cea mai bună a sa chibzuială.

O Iulie erarială. Ea e fată din Budapesta, o cheamă Iulia Adamovics şi e colectivistă de lucruri erariale. Poliţia capitalei a descoperit în locuinţa Iuliei o mulţime de toale şi covoaer, ba chiar scaune şi mese, cari toate purtau un semn anumit. Asta e numai asta, dar' lucrul naibii e, că dintr'o casarmă budapestană au băgat de seamă inspectorii, că per diferite obiecte şi nu se scie nimic ce să se face cu ele. Oamenii reutăcioşi au început a suspiciiona, că peira acestor obiecte stă în oare-care raport direct cu neaşteptata ivire a toalelor şi a covoaerelor în locuinţa Iuliei. S'a căutat şi s'a aflat, că toate acele obiecte erau înstrăinate din casarmă. Iulia a fost închisă; medii mijlocitor la furare a fost un sergent, care făcea curte fetii şi ce s'a socotit, ce nu s'a socotit sergentul cavalier, destul că el a început a face prezente cu lucruri furate din casarmă. Fata a fost pusă earăşi pe picior liber, spre bucuria adoratorului ei, dar' bietul Romeo va plăti scump prezentele făcute Iuliei, căci cercetarea a început cu tot dinadînsul în contra lui.

Impăratul Wilhelm al Germaniei, cu ocaziunea visitei Ţarului la Berlin a conferit comitelui de Şuwaloff, ambasadorul Rusiei pe lîngă curtea imperială din Berlin, ordinul „Vulturul Negru“ cea dintăia decoraţiune germană. Tot cu această ocaziune generalul Kuttusoff, adjutant general al Ţarului, a fost numit de Impăratul Wilhelm de adjutant à la suite al său.

Afacerea decoraţiunilor franceze. Printre colosalele bacşisuri, primite de dl Wilson, ginerile d-lui Grévy, (2.000.000 de lei dela baroneasa Seillière, pentru furnituri; 500.000 de lei dela vicomtesa de Tredern pentru divorţ) se cităază şi 150.000 de lei daţi de doamna G. Bibescu cu ocaziunea divorţului său cu dl de Beaufremont. Suma ar fi fost dată pe jumătate în bani, ear' pe jumătate cumpărându-se acţiuni ale ziarului La Petite France, proprietatea d-lui Wilson. Cu ocaziunea afacerii decoraţiunilor în Franca, diarele franceze spun, că Legiunea de onoare începuse a fi dată cu cea mai mare usurintă. Singură, La Médaille militaire continuase a fi dată cu mare greutate. Dintre suveranii străini, cari posed Medalia militară se citează numai împăratul Rusiei şi regele României, căruia d-l Grévy 'i-a trimis-o când dl Cogălniceanu se afla ministru la Paris.

Edmond Texier. Din Paris se anunţă moartea dlui Ed. Texier în vîrstă de 73 de ani. Texier a fost legat cu fraţii Brătienii şi cu C. A. Rosetti, încă din timpul exilului lor şi graţie propagandei lor, devenise un filoromân. El a scris în diverse diare, până în timpii din urmă, apărând cauza României. Principalele diare, la care colabora fură „Le Figaro“, „le Charivari“, „La Revue parisienne“, „le Corsaire“, „Le Siècle“, „l'Illustration“ şi da foişte diarelor „Le Temps“, „Le Commerce“, le Globe“. El lasă numeroase scrieri, pentru cari „les Journées illustrées de la Révolution“, „Biographie des journalistes“, „Lettres sur l'Angleterre etc. şi numeroase romane în colaboraţiune cu dl Le Seune, din care putem aminti: „les Mémoires de Cendrillon Dellburg et C-ie, Madame Ferraris, la Dame du lac.“

Cripta Napoleonişilor. Mausoleul, pe care 'l-a edificat ex-impărăteasa Eugenia în Farnborough pentru cadavrul lui Napoleon III. se va sfinţi în mod solemn în 27 a. l. c., ear' cu începutul unei Decemvrie se vor transporta cadavrele împăratului şi al principelui imperial din cripta bisericii Mariei din Chislehurst în mausoleul cel nou. Transportarea nu se va face cu trenul, ci conductul va merge pe drumul ferii. Să aşteaptă cu această ocaziune venirea reginei Victoria din Anglia şi a principelui de Wales. Onoruri militare încă se vor face.

Un balon perdut. Se scrie din Paris, că Dumineca trecută s'au urcat cu balonul „Arago“ aeronauţii Lhoste şi Mamgot şi un pasager, advocatul Archdeacon; din Paris, balonul a fost dus de vînt spre mare cu o iuteală ameţitoare. Duminecă seara a trecut pe deasupra portului Havre, mergînd cu aceiaşi iuteală spre Nord-Vest, şi de atunci nu s'a mai auzit nimic despre dînsul. Se bănuiesc, că nenorocii călători au căduţ cu balonul în mare şi s'au înecat.

Patru sute de victime. Se anunţă din Londra, că în ziua de 14 Noemvrie s'a primit acolo o depeşă, care anunţă, că vaporul englez „Wah-Yeung“ a luat foc şi a ars în drumul seu pe rîul Canton. Se dîce, că cei patru sute de oameni, cari se aflau pe vapor, căutînd să scape cu inotul, s'au înecat.

Descoperiri archeologice. Din Roma se scrie, că acolo s'a descoperit în Villa Ludovisi un obiect antic de artă. E un bloc de marmură de Paros, în trei feţe, acoperit preste tot cu figuri artistice şi în mare parte alegorice, cari toate se par a fi reprezentaţiune de datini ale cultului din misterii eleusinice. Pe latura primă se vede figura unei femei Atemane, care ese din scaldă, după dînşii vin două servitoare. Pe celelalte două laturi sînt alte figuri, reprezentînd diferite scene. Acest obiect de artă va fi aşedat în muzeul proprietarului Villei Ludovisi, contele Piombino.

O avere într'o manta. Otelul Milan, din Florenţa, avea de mulţi ani un portar bătrîn, anume Salva dor Cecchini, care varaşa şi earna să îmbrăca c'o manta mare. Nu de mult portarul muri lăsînd unicului său nepot, ca moştenire, mantaua. Nepotul foarte nemulţumit de moştenirea aceea păcătoasă, o mototoli în mîna că s'o arunce. Dar' deodată observă, că sub cupuşală erau ascunse nise hîrtii şi se grăbi să-l descoase. Găsi întru un pachet cu 75 de bilete de bancă de câte o mie de franci.

Waldapfel contra Ferdinand de Coburg. Ieri am luat notiţă despre procesul intenat de Waldapfel contra principelui Ferdinand de Coburg şi în contra comitelui Edmond Zichy. Tribunalul din Budapesta a respins acusa lui Waldapfel pe motivul, că în contra principelui de Coburg nu poate se aducă hotărîri, ear' motivele pentru tragerea în judecată a comitelui Zichy sînt nebasate.

Posta ultimă.

Paris, 21 Noemvrie n. Grévy a oferit lui Clemenceau formarea cabinetului. Acesta 'i-a răspuns, că el nu se sperie de responsabilitatea, de a primi această misiune; după părerea sa însă actuala situaţie e complicată prin alte elemente, ear' nu prin cestiunea ministerială. Deseară vor conferi în elyseu Grévy, Clemenceau şi alte persoane politice.

Serviciul telegrafic

al „TRIBUNEI“.

Paris, 22 Noemvrie. Bonapartistul Jolibois a propus în cameră revizuirea constituţiei, redându-se poporului dreptul, de a-şi numi pe capul statului. Camera a respins urgenţa. Grévy a oferit lui Clemenceau misiunea formării cabinetului. Acesta s'a declarat gata a o primi, dar 'şi-a exprimat convingerea, că prin demisionare Grévy ar face republicei un serviciu mai mare, deoarece-ce autoritatea republicei a suferit. Floquet, Freicynet, Goblet şi Clemenceau au conferit la Grévy fără de a lua vre-o hotărîre.

Redactor responsabil: Adrian Caşolţanu.

Extras din foaia oficială.

Licitațiuni:

— 17 Decembrie st. n. a. c. imobilele lui Acza Predits de către judecătoria reg. din Verșeț. — 15 16 17 Februarie st. n. 1888 imobilele lui Carol Magyari de către judecătoria reg. din Hațeg.

Cursul pieței din Sibiu

din 22 Noembrie st. n. 1887.

Table with 4 columns: Item, Unit, Buy Price, Sell Price. Includes Hartie-monetă română, Lire turcesci, Imperiali, Ruble rusesci.

Bursa de Budapesta

din 21 Noembrie st. n. 1887.

Table with 4 columns: Item, Unit, Buy Price, Sell Price. Includes Rentă de aur ung., hârtie, aur.

Table with 4 columns: Item, Unit, Buy Price, Sell Price. Includes Imprumutul căilor ferate ung., Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung., Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune), Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (3-a emisiune), Bonuri rurale ung., Despăgubire pentru dijma ung. de vin, Imprumut cu premiu ung., Iosuri pentru regularea Tisei și Seghedin, Rentă de hârtie austriacă, aur austriacă, Iosurile austr. din 1860, Acțiunile băncei austro-ungare, de credit ung., austr., Ecrisuri fonciare ale institut. de cred. și ec. „Albina“, Argintul.

Table with 4 columns: Item, Unit, Buy Price, Sell Price. Includes Galbeni împărătesci, Napoleon-d'ori, Mărci 100 imp. germane, Londra 10 Livres sterlingi, Bursa de Viena din 21 Noembrie st. n. 1887, Rentă de aur ung., hârtie, 5%, Imprumutul căilor ferate ung., Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune), Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune), Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (3-a emisiune), Bonuri rurale ung., cu cl. de sortare, hânățene-timișene, croato-slavone, Bonuri rurale ung. cu cl. de sortare, transilvane, croato-slavone, Despăgubire pentru dijma ung. de vin.

Table with 4 columns: Item, Unit, Buy Price, Sell Price. Includes Imprumut cu premiu ung., Iosuri pentru regularea Tisei și Seghedin, Rentă de hârtie austriacă, argint austriacă, Rentă de aur austriacă, Iosuri anstr. din 1860, Acțiunile băncei austro-ungare, de credit ung., austr., Argintul, Galbeni împărătesci, Napoleon-d'ori, Mărci 100 imp. germane, Londra 10 Livres sterlingi.

Mobiliile elegante pentru o odaie și utensiliile de bucatărie sunt de vânzare cu preț moderat. Strada Dumbăvii (Jungenwald-Strasse) Nr. 14. [516] 2-3

Institut tipografic în Sibiu.

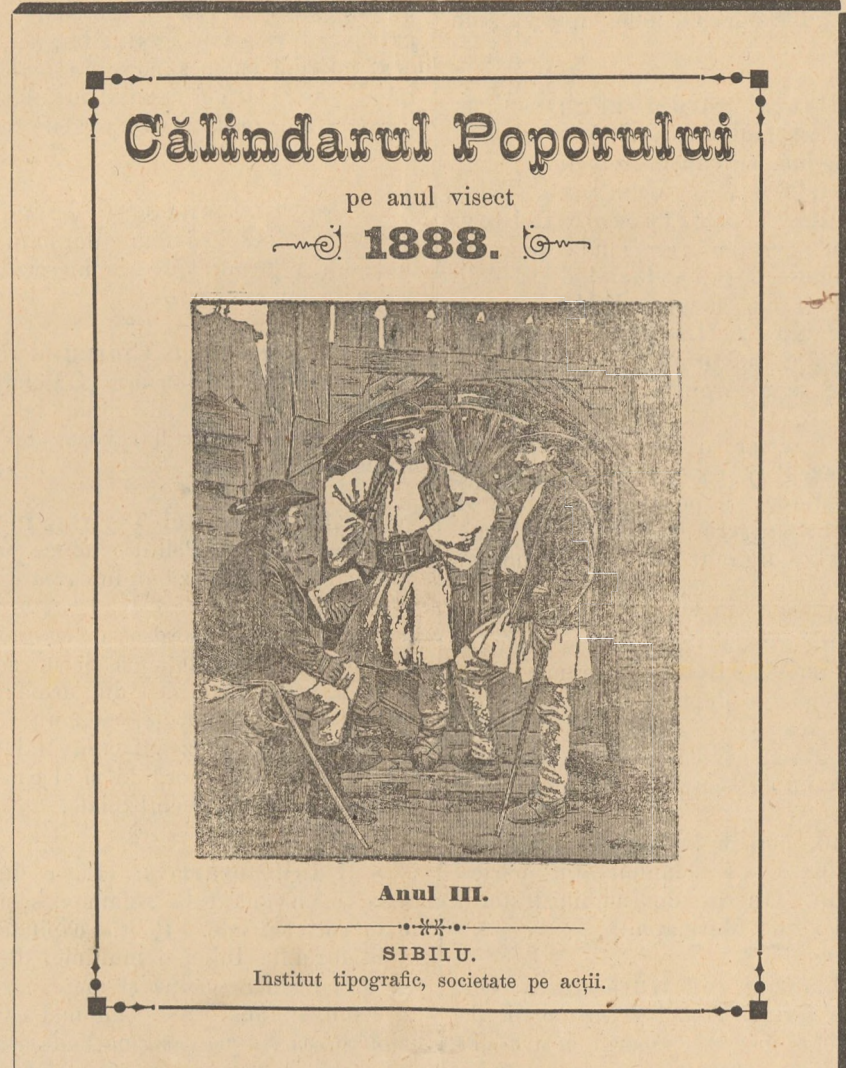
Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- Nr. 1. Pădureanca. Novă de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș. elegant. Un exemplar 40 cr. sau 1 leu nou. Nr. 2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani. Nr. 3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani. Nr. 4. Pipăruș Pătru. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. Nr. 5. Păcală și Tândală. Anecdote de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani. Nr. 6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani. Nr. 7. Teiu legănat. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. Nr. 8. Colăcărutul. Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani. Nr. 9. Fiica a nouă mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani. Nr. 10. Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani. Nr. 11. Sfântul Nicolae. De Matilda Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. Nr. 12. Îndărănicul. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. Nr. 13. Blăstem de mamă. Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. Nr. 14. Bunica de Bojena Němcová, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarnik. Un exemplar 1 fl. sau 3 lei noi. Nr. 15. Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani. Nr. 16. Din bătrani. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. Nr. 17. Pe pământul Turcului de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. Nr. 18. Căldărușa cu trei picioare. Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. Nr. 19. Cenușoata. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

- Nr. 20. Un pețitor îndărănic. Novă de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani. Nr. 21. Prietinel meu Vântură-Țeară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. Nr. 22. Scăpătoare. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.

- Nr. 23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani. Nr. 24. Strigoaica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani. Nr. 25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani. Nr. 26. Taina unei vieți. De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.

- Nr. 27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani. Nr. 28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani. Nr. 29. Sgârcitul. Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani. Nr. 30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani. Nr. 31. Nusci-Împărat. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani. Nr. 32. Dina-Împărăteasă și peana ei aleasă. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani. Nr. 33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani. Nr. 34. Spice de aur. Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani. Nr. 35. Un idil în Roșeni. Novă de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. Nr. 36. Baba iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. Nr. 37. Princesa fermecată. Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani. Nr. 38. Dina mărgărelelor. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani. Nr. 39. Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani. Nr. 40. O partidă în patru. De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani. Nr. 41. Posacul bun de inimă. Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani. Nr. 42. Croitorul și cei trei feciori. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani. Nr. 43. Mica Fadetă. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani. Nr. 44. Rusalin păcurarul. Poveste de Nicolae Trimbițariu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani. O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Numai 20 cr. exemplarul.

Numai 20 cr. exemplarul.

Cuprinsul: Călimdarul astronomic și bisericesc (cu povești economice pe fiecare lună). — Chronologie pe anul 1888. — Regenții europeni. — Posta. — Corespondența telegrafică. — Raportul între măsurile nouă și vechi. — Scala timbrilor. — Lucrarea pământului. — Bătăia lui Sânt-Petru. — Pădurea miseriei. — Isvor de apă-vie de George Coșbuc. — Poesii („Soarele mire“ de S. Bodnărescu; „Pribeagul“ de Andreiu Bârseanu; „Kamadeva“ de M. Eminescu; Doine populare). — Anecdote populare (Țiganul hoșțar; Țiganul și calul; Țiganul isteț; Țiganul păcălit). — Tergurii din Ardeal, Ungaria, Bucovina și România. Vândătorilor se dă un rabat de 20%.

DICTIONAR român-germân și germân-român de Sab. Pop. Barcianu, odin. paroch gr.-or. în Rășinari, asesor consistorial etc. Revidat și completat de Dr. D. P. Barcianu. Partea I. Română-germână. 704 pagini. Prețul 2 fl. 50 cr. v. a. NB. Pentru trimiterea prin postă 20 cr. v. a. de exemplar. Partea II. germână-română, se află sub presă.

Tipărituri: 1. Certificate pentru pasaporturi 1 conț (à 25 coale) 40 cr. 2. Inventare 1 conț (à 25 coale) 40 cr. 3. Obligațiuni (cu scara de timbre pentru intabulări) 1 conț (à 25 coale) . 50 cr. 4. Consemnări sumarice despre dări (sommás kimutatás) 1 conț (à 25 coale) 40 cr. 5. Protocoale de zălogire (zálogolási jegyzőkönyv) 1 conț (à 25 coale) . . 50 cr. 6. Citațiuni pentru primării comunale 1 conț (à 25 coale) 50 cr. 7. Hagyatéki kimutatás 1 conț (à 25 coale) 60 cr. 8. Filera de inmanuare 1 conț (à 25 coale) 44 cr. 9. Protocol de pertractare 1 conț (à 25 coale) 44 cr. 10. Protocol pentru pasapoarte de vite 1 conț (à 25 coale) 50 cr. 11. Testimoniu pentru scoalele populare una sută 80 cr. 12. Testimoniile de scoală 1 conț (à 25 coale) 40 cr. Antistiile comunale sânt rugate a ne onora cu comande numeroase.

Articolul de lege XXI. din anul 1886. Despre jurisdicțiuni, și articolul de lege XXIII. din anul 1886 Despre procedura disciplinară. Cu explicațiuni și notițe de orientare. Prețul 40 cr. v. a. Nr. 38.506./VI. b. Ordonanțe ministeriale pentru introducerea legii comunale (Art. XXII. din 1886.) Prețul 12 cr. v. a. Articolul de lege XXII. din anul 1886: Despre comune. Cu explicațiuni și notițe de orientare. Prețul 40 cr. v. a.

Institutul tipografic execută tot felul de lucrări tipografice și în deosebi tipăresce cărți de tot felul, ananuciuri de căsătorie, ananuciuri funebre, placate, bilete de vizită, conturi și blanchete de tot soiul. Prețurile moderate. De asemenea Institutul primesce în editură cărți scolare și în genere cărți menite a fi răspândite în popor, precum sânt: povești, snoave, poesii populare, istorioare morale, descrieri de obiceiuri și datini, schițe istorice ori biografii scrise în stil popular și alte de asemeni.